

Izšla vsak četrtek iz
veljaš poštne vrste ali
v Mariboru s pošilja-
njem na dom za celo le-
to 32 D, pol leta 16 D,
četr leta 8 D. Izven Ju-
goslavije 56 D. Naroč-
nina se pošlje na uprav-
ništvo »Slov. Gospodar-
ja« v Mariboru, Koroš-
ka cesta 5. List se do-
pošilja do odpovedi.
Naročnina se plačuje v
naprej. — Telefon inter-
urban št. 113.

Posamezna številka stane 1-50 dtn.

Polnina plačana v gotovini.

SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO

Vredniti je v Marib-
ru, Koroška cesta št. 5.
Rekopisi se ne vračajo.
Upravištvu sprejema
naročnino, inserate in
reklamacije.

Cene inseratom po do-
govoru. Za večkratne
oglasne primeren popust.
Nezaprite reklamacije so
poštne proste.

Cekovni račun poštne
urada Ljubljana 10.963.
Telefon interurb. št. 113.

47. številka.

MARIBOR, dne 5. novembra 1925.

59. letnik.

V obrambo občin in dru- gih samoupravnih edinic.

Interpelacija poslanca dr. Hohnjeca.

Centralizem se večkrat prisposablja polipu, ki iz-
tezuje na vse strani svoje dolge roke ter grabi tako dol-
go, dokler prigrabi sebi, kar hoče in kar more.

Centralizem je v resnici takšen. On vlačí na sebe
vso politično moč, hkrati pa tudi črpa iz ljudstva go-
spodarska sredstva v taki meri, ki ogroža gospodarsko
življenje ljudstva in njegovih slojev.

Kakšen je centralizem v naši državi, najboljšo po-
jasnuje dejstvo, da zahteve slovenskega in hrvaškega
naroda po avtonomiji do sedaj še niso izvršene. Centra-
listi imajo za te zahteve gluha ušesa. Ne samo avtono-
mija slovenskega in hrvaškega naroda ne najde milosti
v očeh naših odreenelih centralistov, marveč za te
centralistično zakrknjene duše je vsaka avtonomija
kamen spotike. Splošna, vseobsejna centralizacija, cen-
tralizacija vsepovsodi: to je njihov glavni cilj.

Ker ima v naši državi še vedno prvo besedo vele-
srbstvo s svojimi pretiranimi centralističnimi težnja-
mi, zato še dosedaj ni upeljana v življenje ona mala
in skromna okrajna in okrožna samouprava, ki jo do-
voljuje ustava in zakon, zato se vedno bolj omejuje ob-
činska avtonomija ter se pripravlja zakon, ki bi imel
nalogo vsako občinsko avtonomijo položiti v grob.

Kaj pravzaprav stoji za temi pretiranimi centrali-
stičnimi težnjami, dokazuje Pravilnik o odobravanju
in izvrševanju budžeta samoupravnih teles v novih kra-
jih kraljevine (izven Srbije in Črne gore), ki ga je iz-
dal finančni minister 1. septembra 1925 in ki so ga ob-
javile »Službene Novine« v Beogradu 17. listopada t. l.
(br. 241). V tem pravilniku finančni minister na pod-
lagi zakonov o dvanajstih mesecih aprila—julija 1925,
odnosno za mesec avgust—november 1925 določuje, da
smejo oblastne, okrožne in okrajne doklade znašati sa-
mo 100 odstotkov, občinske pa samo 300 odstotkov. Ako
okrajne (oblastne, okrožne) doklade presegajo 100 od-
stotkov in ako občinske doklade presegajo 300 odstot-
kov, mora okrajni, odnosno občinski proračun dobiti pred-
prijeto finančnega ministra ali njegovega finančnega
delegata.

Finančni minister nadalje v tem pravilniku pri-
poroča samoupravnim edinicom, da izvajajo načelo
štedljivosti do zadnjih mej, da naložijo na davkopla-
čevalce čim najmanjši procent doklad, in to samo za
najnujnejše potrebe. Na ta opomin je treba odgovoriti
z znanim latinskim pregovorom: »Medice, cura te ipsum
(zdravnik, sebe ozdravi)!« Finančni minister je na

državo, zlasti na Slovenijo naložil tako ogromno davčno
breme, da je znižanje in olajšanje nujno potrebno.

Finančni minister hoče zapreti vse gospodarske
vire za delovanje samoupravnih edinic, vsa gospodar-
ska sredstva bi naj iz vseh krajev države v najboljšeji
meri tekla v osrednjo državno kaso. Samoupravne edi-
nice: okrožja, okrajni in občinski bi ne smele nalagati po-
trebnih doklad, ker morajo vsi davčni viri ostati ne-
dotaknjeni za državo, marveč si naj svoje ceste in moste
popravljajo s kulukom, ki ga država zadnji čas tako
vsiljivo priporoča.

Zato je poslanec dr. Hohnjec v tej zadevi vlo-
žil naslednjo interpelacijo na gospoda finančnega mi-
nistra:

»G. finančni minister se je zdaj naenkrat po petih
letih spomnil, da je po čl. 97 ustave poklican vršiti nad-
zorstvo nad gospodarstvom samoupravnih edinic ter izdal
Pravilnik o odobravanju in izvrševanju budžeta samo-
upravnih teles v novih krajih kraljevine (izven Srbije
in Črne gore).

Ustava je v čl. 97 očitno imela pred očmi samo
oblastno in okrajno samoupravo. Poleg tega čl. 96 in
slednji zakon o oblastni in srezki samoupravi dajejo
dovolj izčrpne predpise o gospodarstvu oblastne in
srezke samouprave. Ker oblastna in srezka samouprava
v obče še ni dovedena v življenje ter bo, ako ne bo
ostala mrtvorojeno dete, na vsak način zelo anemičen
(brezkrven) organizem: iz vsega tega se vidi, kaj je g.
ministra nagnilo, da se je sedaj požuril z izdajanjem
Pravilnika o odobravanju in izvrševanju budžeta sa-
moupravnih teles, s katerim je samo pomnožil brez-
brojne naredbe, pravilnike, odredbe in navodila, s ko-
jimi 18 naših ministrstev dnevno preplavlja našo drža-
vo.

Zato more Pravilnik imeti samo eden motiv (na-
gib), in ta je, da se brez in pred zakonom o ureditvi
uprave, samouprave v občinah in po mestih strangulira
(zadavi) občine.

Po sedaj še vedno veljavnih predpisih vršijo nad-
zorstveno oblast nad občinami politične upravne vlaš-
ti, to je, minister notranjih zadev in njegovi organi.
Oni pri tem morajo voditi brigo, da ostanajo občine v
mejah svojega zakonitega delokroga ter da na zakonit
način donesajo svoje sklepe. Vrhovna administrativna
oblast pa mora vselej imeti pred očmi interes javne
uprave in razvoj komunalne (občinske) delavnosti. Na-
enkrat pa se hoče g. finančni minister mešati v občin-
ske posle, kajpada ne zato, da jih pospešuje, marveč
da iz ozkosrčnih fiskalnih ozirov, kakor on pravi, ob-
čine pritisne »do skrajnih mej štedljivosti«. Zato sebi
pridrži pravo, da presoja upravičenost krajevnih po-
treb.

G. finančni minister se tukaj pojavlja v ulogi za-
ščitnika občanov, da jih brani pred prevelikimi ob-
kladami. On, ki je vsiljevalno spravljal skozi parla-
ment znani zakon o taksah, on, ki je navalil na davko-
plačevalce 500 odstot, izredno doklado in celo vrsto dru-
gih davkov in doklad, on, ki je predložil in izsilil omi-
nozni (zloglasni) davek za telesne delavce in ki še ved-
no pobira kuluk, on, ki je naš budžet srečno dotiral na
višino 12 milijard ter tudi teh 12 milijard letno potroši
za marsikaj in za vse, on si pridružuje pravico, da
oklešča občinske proračune. Ako se občinarji zedinijo
ter so voljni plačati tudi velike doklade, da si morejo
napraviti vodovod ali studenec, da si uredijo pote, na-
pravijo šolo, ubožnico ali izvršijo kakšno življensko
potrebo, jim g. finančni minister odgovori, da jim vse to
ni potrebno, da morejo brez tega biti. Ni nujno, da bi
za takšne potrebe plačevali občinske doklade, naj svoj
denar rajše ohranijo za njega, da bi on mogel s kak-
šnim novim državnim davkom ali z doklado povečati
svoj budžet, ker mu je 12 milijard premalo.

Evo, samo to more značiti briga g. ministra, ki ga
je nagnila k temu, da je izdal Pravilnik, to je, glad
moloha, da požre svoje otroke.

Pravilnik od 1. septembra 1925 br. 118.861 poleg te-
ga pooblašča fin. delegate, odnosno oblastnega di-
rektorja, da izdajo nadaljna navodila za budžetiranje.
Ta Pravilnik in ta navodila so protustavna, ker
je ustava pooblastila samo zakonodajavca, da omeji
avtonomijo občin z ozirom na gospodarstvo, nikakor
pa ne upravne vlasti ali ministra.

Vprašam torej gospoda ministra:

Hoče li umakniti ta Pravilnik ali ga postaviti iz-
ven veljave?

Beograd, 26. oktobra 1925.

Dr. Josip Hohnjec, nar. poslanec.

Zaradi tobaka kaznovanim.

Zadnjih pet let smo imeli tudi v Sloveniji dovolje-
nje saditi in gojiti tobak kot novo gospodarsko panogo.
Zaradi ogromne produkcije v letu 1924 je uprava mo-
nopolu v soglasju z min. financ za leto 1925 v večini
pokrajin produkcijo omejila, v Sloveniji pa naravnost
zabranila. Do sem je stvar razumljiva, čeravno smo
mišljenja, da takšnih skokov iz popolnoma svobodne
množine pa v popolno omejitev ravno ni bilo treba de-
lati in da je to iz narodno-gospodarskega stališča ne-
umestno.

Toda ne toliko omejitev, odnosno prepoved, temveč
postopanje finančnih organov po tej omejitvi je bilo.

Med učiteljem in učencem je kmalu vzkliklo prav
pristržno prijateljstvo. Oče Konstantin je vzljubil res-
nega, redkobesednega mladega orjaka, njegovo od-
kritost in nepokvarjeno svestost, Trzan pa se je v so-
dušo oklenil blagega, plemenitega moža, ki mu je s
svojimi nauki odprl ves nov svet.

Srečo je imel Trzan, da je na svojem pohodu v svet
zadel na očeta Konstantina. »Če so vsi beli ljudje taki«,
je pravil, »kakor oče Konstantin, potem bo svet res lepši
nego je bila samotna džungla!«

Dnevi so minevali, Arnot se je čutil že dovolj trdne-
ga, prišel je čas odhoda.

Trzana so krstili, Arnot mu je botroval. Tisti dan
sta oba dobila nove, lične obleke, ki so jih pripravile
pridne roke misijonskih sester. Vsa nasebina se je ve-
selila, kajti Trzan je postal ljubljenev vseh, posebno
črnci so se ga oklenili.

Drugo jutro sta odpotovala. Slovo je bilo težko, po-
sešno za Trzana.

»Oče Konstantin«, je rekel ob ločitvi, »če mi ke-
daj na svetu ne bo ugajalo, se vrnem k vam!«

Ni slutil tistokrat, da bodo njegove besede tako
kmalu resnica —

Potovanje ni bilo več naporno, srečavala sta na-
selbine, kjer sta si lahko odpčila in se oskrbela z ži-
vili, nekatere dni sta imela na potu celo družino. Vse
je kazalo, da se bližata obljubljenim krajem.

V štirinajstih dneh sta prišla do prvega mesta.
Ležalo je ob ustju velike reke. Trgovski parniki so
se zibali v zalivu, čolni so drsli po morski gladini, ži-
vahan promet je vrvel po ulicah.

Trzan je prvič v življenju gledal kos »velikega
sveta«.

LISTEK.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Kragiški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus.

6

Eden črncev je slučajno pogledal proti gozdu.

Zelo čudno sta bila oblečena. Trzan je nosil svojo
usnjato obleko, kratke hlače in nekako suknjo brez ro-
kavov. Arnot pa si je mesto svoje že zdavnaj strgane
obleke sešil in skrpal iz starih jader in živalskih kož
nekaj, kar je bilo prej vsemu drugemu podobno, samo
obleki ne. Pri vsem tem sta bila oba oborožena, eden s
puško, in samokresi, drugi s tuljem in lokom.

Ko ju je torej črncev zagledal, je v blaznem strahu
kričnil, vrgl roke kvišku in planil proti ograji, to-
variši pa za njim.

Tudi od drugih strani so zadoneli glasni kriki, vse
je letelo vkup in iskalo varnega zavetja za ograjo in
vrata so se trdno zaprla.

»Odkod prihajata? Kaj hočeta?«

»Prijatelja sva, Francoza!« je odgovoril Arnot. »Iz-
gubila sva se v džungli. Že mesec dni iščeva belih lju-
di. Prošiva za sprejem.«

»Odložita orožje! Potem smeta vstopiti.«

Arnot je mirno odložil puško, Trzan pa je obo-
tavljaje se svoj lok in tulj.

Vrata so se odprla.

Častljiv mož v beli obleki in z dolgo brado je stal
pred njima. Zadal pa so se gnetili črnci. Zvedavo ju je
gledal, pa ne neprijazno.

Arnot se je predstavil.

»Dovolite, častiti oče, jaz sem Pavel Arnot, po-
ročnik francoske vojne mornarice. Tale pa je moj pri-
jatelj, gospod Trzan.«

»Zelo me veseli!« je dejal mož v beli, dolgi obleki.
»Jaz sem oče Konstantin, francoski misijonar. Tole je
naša misijonska postaja. Prosim vstopita! Res izreden
slučaj, da morem ponuditi gostoljubnost dvema ro-
jakoma v tej divjini! — Ampak gospoda, taka sta pa
zares da bi se vaju ustrašili!«

Podali so si roke in tudi Trzan je stisnil misijo-
narju roko, ko je videl, da je to storil Arnot.

III.

Kako se je Trzanu godilo, ko je prvič prišel v svet.

Dobrih štirinajst dni sta ostala Arnot in Trzan pod
gostoljubno streho francoskega misijonarja.

Arnota je potovanje utrudilo, preveč je zaupal svo-
jim močem in leči je moral za nekaj časa. Trzana pa se
je lotil oče Konstantin in ga vzel v šolo.

Arnot je namreč že koj prvi večer pripovedoval
misijonarju zgodbo o Trzanovi preteklosti. Oče Kon-
stantin je imel bister pogled in blago, plemenito dušo.
V srce se mu je zasmilil ubogi, belokoži poldivjak, ki
ni vedel ničesar ne o svetu ne o Bogu. Spoznal pa je že
koj na prvi pogled izredne dušne vrline mladega člo-
veka in sklenil je zasejati v njegovo srce prvo dobro
seme ter rešiti, tako je pravil, dragoceni biser, ki se je
skrival pod poldivjo zunanostjo »džungelske sirote«.

Seveda je bilo časa le malo, ker obema, Trzanu in
Ornotu, prvemu še posebej, se je mudilo dalje. Pa oče
Konstantin je le upal, da bo svojega dovtetnega učen-
ca vsaj za krst pripravil.

Poceni užitek

Vas je: umivajte s ez »Elsa mila! Poznavalci pravijo: Pellerjeva Elsa-mila so od vsega dobrega najbolj! Ta mila zdravja in lepote niso samo toaletna mila prijetno dišča

česar ne moremo razumeti in prevelike rigoroznosti odobravati: nad 500 posestnikov je v mariborski oblasti, posebej še v pljujskem okraju naznanjenih, da so se le-šos pregrešili proti določbam monopolske uprave, ker so finančni organi našli na njihovih vrtovih, ob plotih in grmih ter na njivah posamezne rastline, ali celo ne-kaj več.

Vsakdor, ki je imel s tobakom opraviti, prav dobro ve, kako lahko se raztresa ob žetvi in sušenju debel se-mie in kako odporno je. Tako se je zgodilo, da je pri ogromni večini bivših gojiteljev tobaka brez njihove vednosti in ne da bi namenoma hoteli, vsklila kakšna rastlina. Lahko pa je tudi, da je kak skrit venčastilec nikotina podtaknil na tujo zemljo par rastlin.

Iz vsega tega je nastala ogromno finančnih afer, finančni podrejeni organi in Bog vedi kdo še vse so is-kali in ovajali ljudi in sedaj bodo kmalu menda pre-segale letos kazni dohodke, ki so jih ljudje v petih letih do-bili.

Jugoslovanske klub me je pooblastil, da grem v tej zadevi k finančnemu ministru ter mu pojasnim celo stvar, da uničuje takšna natančnost in tankovestnost celo vrsto naših gospodarstev ter jih spravlja v ne-srečo. Izvršil sem to nalogo in finančni minister gosp. dr. Stojadinović je izjavil:

1. Priporočal bom monopolski upravi, da posamez-niku omili kazni, ako napravi priziv proti odločitvi fi-nančne oblasti. Ni sicer pristal na popolno pomilosti-tev ter abolitijo, toda znatno škodovati in celo uničiti gospodarskega obstoja naših, v že tako težkih odno-šajih se nahajajočih gospodarstev ne želi.

2. Vsak prizadeti mora vložiti priziv na upravo monopolov in prositi za znižanje kazni. Gotovo imam utis, da bo g. fin. minister držal besedo.

3. Če kateri formalno ne zna napraviti priziva, naj gre ali piše našemu tajništvu, ki mu bo dalo potrebna navodila brez stroškov.

Prepričan sem, da bo tudi naša finančna oblast imela razumevanje za dejanski stan, uvaževala težak položaj prizadetih, ter v svoji objektivnosti s pojasnili pripomogla, da se ta, iz prevelike gorečnosti podrejenih organov nastala bolna rana čim prej in čim primernejše brez škode za avtoriteto državne uprave in brez uni-ževanja eksistence odpravi.

Ivan Vesenjaj, nar. poslanec.

Ne moremo in nočemo!

(Piše posl. J. Vesenjaj.)

Odkar so radičevci šli v Pašičevo vladno, se v naši javnosti teden za tednom slišijo glasovi: Korošec, Slov. ljudska stranka gre v vladno. Žerjavovi »Jutrovc« ne morejo prenehati z izmišljeno lažjo, da se Pašičevim radikalom ponujamo, so pa tudi druge stranke in gla-sila, ki nam nekako »očetovsko« nasvetujejo, češ, da je sedaj za nas »dvanajsta« ura. Zanimiv je ta pojav in meba je vedeti,

Kolikokrat si je v svoji samotni džungli želel, da bi kedaj videl mesta in hiše belih ljudi in vsa druga ču-desa, ki je o njih bral v knjigah!

Ko pa je gledal pred seboj vse to in še mnogo več nego je našel v knjigah, se ga je lotila čudna plahost.

Najrajši bi se bil skril v drevo in od tam bi ne-zaupno opazoval množice belih ljudi, ki so hitele sem ter tja po cestah nasebine, šum in ropot vozov in stro-jev in avtomobilov ga je vznemirjal, sam ni vedel, kam bi se najprvo obrnil, kaj bi najprvo poslušal.

Vse preveč je še pač bil vajen divjega življenja v džungli, kjer je vsak najmanjši šum utegnil pomeniti nevarno, bližajočo se roparico, kjer je vsako srečanje z živim bitjem utegnulo pomeniti boj na življenje in smrt. Plaha, divja žival je še bil. Če pripelješ srno iz gozda domov, se bo tudi plašno umikala in se vsakega šuma ustrašila. Prav tak je bil Trzan.

In polno neprijetnosti je doživljal.

V tesnih, ozkih hišah je moral stanovati in po oz-kih ulicah in obdelanih cestah hoditi, niti poskočiti ni smel, ampak venomer lepo umerjeno korakati, kakor ga je naučil Arnot, v družbi je moral ure in ure lepo mir-no sedeti na stolu, pri mizi je moral vzeti v roke osovra-žene vilice in nož in žlico. To je bilo skorajda preveč za svobode in neprisiljenosti vajenega Trzana. Vse kosti in mišice so ga bolele od počasne hoje in od se-denja.

Toda razumel je, da se bo treba na vse to navaditi, razumel je, da njegovo dosedanje življenje ni bilo za belega človeka spodobno. Jasen namen je imel pred očmi, trdno voljo pa tudi, — človek je hotel biti, kakor so drugi njegovega rodu.

In navadil se je na vrveče množice ljudi, na vozove in stroje in avtomobile, čudni glasovi »kulture« ga ni-so več plašili, posilil je svoje krepke, svobode vajene

in močno se peneča, toaletna mila, temveč imajo v sebi tu-di še medicinsko prizkušene in dobro delujoče sestavine, ter so torej koristna proti pegam, lišajem in različnim ne-čistosti mkože. One store kožo mehko, nežno in kljub-jočo učinkom vode in mrzlega zraka. Dobi se 5 vrst Elsa mil: Elsa lilijsko mlečno milo, Elsa glicerinsko milo, Elsa

Kakšni razlogi

vodijo ene in druge, da tako govorijo in pišejo. Samo-umevno in brez dvoma je, da so ob takšnih glasovih radovedni tudi nekateri naši zaupniki. Oni namreč ve-do: če gredo naši poslanci v vladno, potem je političen razvoj tako daleč dozorel, da se uresniči in uveljavi program SLS ali vsaj bistven in važen njegov del. In kdo ob sedanjem stanju, političnem kakor gospodar-skem, tega ne bi bil vesel in seveda najbolj naši zaup-niki, naši najboljši pristaši, kateri so s poslanci vred nositelji stranke in njenega programa.

Da bi šli mi v vladno, da se celo ponujamo za vsako ceno, o tem pišejo in govorijo največ gg. iz dr. Žerja-vovih vrst. Stori to ne iz ljubezni do nas in ljudstva, temveč z namenom, da bi z nezaupanjem razmajali na-še vrste in da bi opravljali oni svoj znani politični po-sel.

Seveda želijo naš vstop v vladno tudi posamezni uradniki, kateri so bili in so še po krivici zasledovani in zapostavljeni, ker od nas pričakujejo pravice in po-moči. Gospodarski sloji pa pričakujejo od našega ak-

tiavnega sodelovanja v vladni več reda v upravi, več upo-števanja svojih upravičenih teženj.

Kaj pa mi?

Mi zastopniki pa imamo dolžnost: vestno in natan-ko zasledovati obstoječe stanje pri našem ljudstvu, po-znati težave in težnje njegove, imeti pred očmi sredstva in pot za odpravo in potem po svoji najboljši vesti in ver storiti odločilne korake.

Ali je čas, da bi šli v vladno?

Iz Spod. pluj. polja piše dober naš mož: nič več za sebe, za otroke in za napredek našega gospodarstva, temveč samo za davkarijo, za direktne in indirektne davke še delamo.

Iz Zgornjih Haloz nam poročajo: če bo šlo tako kakor sedaj še par let, bomo v 4 do 5 letih vsi sami be-rači v Sloveniji, samo beračiti ne bomo imeli kje.

Pohorci in Zgor. Savinčani pravijo: pri prodaji le-sa smo vsled padca italijanske lire ogromno zgubili, na svetovnem trgu je velika konkurenca, domači odjemalci

Mama — mama,

glej to je pravo »GAZELA« milo, ki se tako krasno peni, da snažno in belo perilo ter prihrani trud in delo

GAZELA MILO

mišice v ozke prisiljene meje, v katerih se kretajo oli-kani ljudje in kmalu pač nihče ne bi verjel, da je mla-di, izredno krepko zrastle gospod v neomadeževani beli obleki, ki se smeje in govori z drugimi vred v živahni veseli družbi, — da je ta človek pred par meseci še pol-nag po drevju divje džungle plezal, zasledoval leva in panterja in si tešil glad s sirovim svežim mesom.

Arnot je bil zelo vesel svojega brihtnega, dovtet-nega nčenca.

Ostala sta dober mesec v mestu.

Arnot je brzojavno obvestil svoje poveljstvo, da še živi in da je zdrav ter prosil za več mesecev dopusta. Obenem je naročil tudi denarja. Potrebovala sta ga za potovanje na Francosko, pa tudi jadnico sta namera-vala najeti in dvigniti Porterjev zaklad v džungli.

Gospod John Trzan — tako se je sedaj pisal — je bil kmalu splošno priljubljen družabnik. Njegovo mir-no, tehtno obnašanje, njegov odkriti, priključivi obraz, njegova zdrava, čila svežost, — vse to mu je pridobilo v kratkem vse polno dobrih prijateljev. Vse ga je rado imelo.

Pa je tudi znal pripovedovati kakor nihče drug. O življenju v džungli, o levu, tigru, slonu in o drugih živalih pragozda je znal govoriti kakor da je sam ke-daj živel med njimi in se pogovarjal z njimi. Nikdar, tako so pravili, še niso čuli koga, ki bi bil tako na-tančno poznal življenje divjih afriških roparic.

Pa ne samo da je bil priljubljen, — pravo čudo je bil za vse mesto. Ni mu namreč minil dan, da ne bi do-bil prilike pokazati svojo silno moč in izredno gibčnost.

Nekoč na primer je pridrvel črnc orjaške postave pijan po ulicah nasebine, z dolgim nožem v roki, kri-čal je in krel in iskal, koga bi napadel. Vse se mu je umikalo.

Pridivil je tudi pred Trzanov hotel. Gruča gospo-dov je sedela na verandi, med njimi tudi Trzan.

Sirovo kričaje je planil črnc po širokih stopnicah, vse je seve skočilo po koncu in prestrašeni so zbežali gospodje v notranje prostore. Le Trzan je mirno ob-sedel.

Tuleč in z dvignjenim nožem se je zaletel črnc v Trzana, misleč pač, da tukaj vsaj si bo na lahek način ohladil svojo jezo. Izza varnih oken in vrat pa je gle-dalo par tucatov plašnih oči in čakalo, kedaj bo silni črni orjak zaklal uboga gospoda Johna.

Pa silni črni orjak se je topot hudo zmotil.

Z mirnim smehljanjem na licu, kot bi šlo za pri-jetno zabavo, je pričakal Trzan divjaka. Ze je bil trde pred njim, sedaj bo sunil dolgi nož —

Tedaj pa je Trzan po bliskovito vstal, jeklena pest je prestrigla črncev zamah, daleč je odletel nož, silne mišice so dvignile črnega orjaka od tal in nesrečni na-padalec je zletel kakor žoga po zraku in čez pregrajo verande ter v prelepem polkrogu pljusnil v reko, da je visoko prhnila voda na vse strani.

Glasi živijo je zadonel, bojazljivi gledalci so prišli bliže in krohotaše gledali, kako se je črnc trezen, ohlajen in ves moker kobacal iz vode ter se urnih po-pobral iz območja strašnih mišic.

Ob neki drugi priliki je bil Trzan s številno družbo na obisku pri nekem bogatašu. Njegovo posestvo je le-žalo zunaj mesta na robu pragozda.

Beseda je nanesla na levo.

Gospodje, po večini lovci, so bili različnih misli o levovi srčnosti. Nekateri so celo trdili, da se lev človeka boji, vsi pa so si bili edini, da je najbolje prijeti za dobro zanesljivo puško, če se kje v bližini oglasi rje-veči kralj živali.

(Dalje prihodnjič.)